

Som § 2 a foreslås indført en mindstegrænse på 200 m³ årligt for afgiftspligten.

I forarbejderne til den gældende lovs § 6 om fritagelse for råstofafgift er det bl.a. anført, at ministeren kunne fritage virksomheder, der indvinder eller indfører små mængder råstoffer eller varer, der indeholder råstoffer, for afgift. Denne bemyndigelse er ikke hidtil blevet udnyttet.

Foranlediget af nogle verserende sager, hvori virksomheder har klaget over, at deres administrative omkostninger ved at beregne råstofafgiften langt overstiger statens provenu på mellem 100 og 500 kr., foreslås nu den nævnte mindstegrænse.

Provenutabet ved at indføre en sådan mindstegrænse skønnes ikke at overstige 200.000 kr. årligt.

Til nr. 4 og nr. 13

Bestemmelsen foreslås ændret som følge af tilpasningen til EF's indre marked.

Til nr. 5

§ 5, stk. 3, foreslås ændret, således at det fremover kun bliver havbundsmaterialer, der har været underkastet en bearbejdning på land, som er fritaget for råstofafgift, når de udføres.

Efter bemærkningerne til den gældende lovs § 5, stk. 3, er det kun havbundsmaterialer, der til brug for anlægsarbejder, og som uden særlig bearbejdning sejles direkte til en udenlandsk destination, der er omfattet af afgiftspligten, uanset at de udføres. I bemærkningerne til den gældende lovs § 7, stk. 2, står der derimod, at der ikke skal gives afgiftsgodtgørelse ved udførsel af havbundsmaterialer, der sejles direkte til udenlandske destinationer. Begge bestemmelser er i praksis blevet fortolket således, at der kun skal betales afgift af havbundsmaterialer, der sejles direkte til udenlandske havne til brug for anlægsarbejder.

Med henblik på at understøtte den generelle politik om, at der skal udvises forsigtighed med indvinding af råstoffer på havbunden, skønnes det rimeligt at ændre bestemmelsen således, at det kun er råstoffer, der er blevet bearbejdet på land, der fritages for afgift ved udførsel.

Hvis råstoffer, der indvindes på havet, derimod tages op med en grab eller suges op og direkte sejles til en udenlandsk destination, vil råstofferne være omfattet af afgiftspligten uanset materialernes art.

Til nr. 6

Bestemmelsen foreslås ophævet som følge af, at faktorerne for omregningen af råstoffer fra ton til m³

foreslås indsat i bilag 1 til loven, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 1, i lovforslaget.

Til nr. 7

I den gældende lov om afgift af affald og råstoffer er det i § 6 anført, at miljøministeren kan bestemme, at råstoffer og de i § 2, stk. 1, nævnte varer kan fritages for afgift, når særlige forhold taler herfor. Det fremgik af forarbejderne til denne bestemmelse, at bemyndigelsen for ministeren til undtagelsesvis at fritage råstoffer for afgift kunne anvendes til at fritage indførte råstoffer for afgift, hvis de ikke for tiden blev indvundet i Danmark.

Endvidere ville ministeren kunne fritage materialer fra oprensning og uddybning af havneområder, sejlrender m.v. (klapmaterialer) for afgift, hvis materialerne f.eks. anvendes til anlægsarbejder og lign. Materialer, der anvendes til strandfodring samt flyveaske, der bliver indvundet fra afsluttede depoter kunne ligeledes blive fritaget for afgift.

Endelig blev det anført i forarbejderne til lovbestemmelsen, at ministeren ligeledes bl.a. kunne fritage virksomheder, der indvinder eller indfører små mængder råstoffer eller varer, der indeholder afgiftspligtige råstoffer, for afgift.

I bekendtgørelse nr. 876 af 20. december 1989 om afgift af råstoffer, der trådte i kraft samtidig med loven om afgift af affald og råstoffer den 1. januar 1990, blev de ovennævnte fritagelseskriterier indføjet i § 6 og § 7, stk. 1.

Bemyndigelsen til at fritage virksomheder, der indvinder små mængder råstoffer eller varer, der indeholder afgiftspligtige råstoffer, for afgift, er dog ikke blevet udnyttet. En sådan mindstegrænse på 200 m³ årligt foreslås derimod indføjet i loven som § 2 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Som anført i de almindelige bemærkninger har Justitsministeriet anbefalet, at de generelle fritagelseskriterier indføres i lovtæksten. I lovforslaget er de generelle fritagelseskriterier, som indtil den 1. juli 1992 var optaget i § 6 i bekendtgørelsen om afgift af råstoffer, nu optaget i lovtæksten, jf. lovforslagets nr. 7, § 6, nr. 1-3.

Bestemmelsen i § 6, nr. 4, svarer til § 7, stk. 1, i den nu ophævede bekendtgørelse om afgift af råstoffer. Heri var brunkul, skifer og kiselgur fritaget for afgift, fordi disse stoffer ikke for tiden indvindes i Danmark. Da indvindingen i Danmark af andre råstoffer end de nævnte kan blive indstillet, foreslås det dog generelt at fritage råstoffer, der ikke for tiden indvindes i Danmark, for afgift.

Det er hensigten, at Skov- og Naturstyrelsen skal vejlede de statslige told- og skattemyndigheder om, hvilke råstoffer der ikke for tiden indvindes i Dan-